

[Klm Behnke]

minde hr. Atli Dam om, at allerede første gang der i Folketinget, nemlig i efteråret 1992, var den første debat om den første bevilling, var et af Fremskridtspartiets argumenter for at sige nej til den bevilling, at vi var overbevist om, at man ikke fik afdækket hele problemstillingen på Færøerne, og derfor var det en dårlig løsning at skulle opleve disse dråbevisse doseringer af midler til Færøerne.

Når hr. Atli Dam taler om, at der kunne være en samlet løsning, bl.a. omkring lån og reetablering af forholdene og økonomien på Færøerne, skal jeg minde hr. Atli Dam om, at Fremskridtspartiet som det eneste parti i Danmark har formået at formulere en 6-punktsplan om, hvordan det er muligt at få disse ting rettet op.

Men jeg må også sige, at det jo hidtil har været sådan, at hr. Atli Dam nærmest har opfattet det som en uforkammethed, når Fremskridtspartiet har blandet sig i den debat.

Jeg glæder mig over i dag, at hr. Atli Dam nu kan se i bakspejlet, at den udvikling, der har fundet sted, ikke har været en heldig udvikling, men må så blot konstatere, at det var præcis sådan, vi allerede tilbage i oktober 1992 advarede om at det ville komme til at gå. Det er ærgerligt, at vi ikke i fællesskab dengang kunne have fået stukket en anden kurs ud.

(Kort bemærkning).

Atli Dam (S):

Ved den første debat i Folketinget deltog jeg naturligvis ikke, for jeg havde ikke sæde her i Tinget på det tidspunkt.

Jeg har tidligere karakteriseret, hvad jeg mener har været intentionerne med Fremskridtspartiets interesse for disse sager. Nu er det engang sådan, at når en bank står i begreb med at gå konkurs, skal der handles hurtigt, og det har man selvfølgelig været nødt til i flere tilfælde. Dog må jeg sige, at jeg havde ønsket, at jeg også havde fremført disse ønsker på rette sted, så man kunne være nået frem til andre løsningsmodeller. Den løsningsmodel, nemlig at vi skulle overtage Den Danske Banks forpligtelser, lå ikke i kortene på noget tidspunkt. Den kom ind på et senere tidspunkt.

Breckmann (KF):

Hr. formand. Denne afslutningsdebat har naturligvis stået lidt i det forestående folke-

tingsvalgs tegn, men for os færøske folketingsmedlemmer er det vel mere nærliggende at tænke på den ændring, der nødvendigvis vil ske om blot nogle få uger, nemlig ved lagtingsvalget, der er udskrevet den 7. juli.

Det er måske en lejlighed til at vurdere de sidste 18 måneders udvikling på Færøerne og den kommende valgperiodes muligheder både her i Folketinget med en – måske – ny regering, i hvert fald et nyt Folketing og et – uden tvivl – nyt lagting – for at genoprette det færøske samfund efter denne regerings og det nuværende landsstyres fejlgreb.

Det er alle bekendt, at det i 1990'erne er blevet meget sværere at være færing. Alle husholdninger har båret tungere byrder end før, og særlig svært blev det efter nedgangen i fangstmængder og fiskepriser fra 1992. Det er der naturlige årsager til, især havbiologiske og markedsmessige. Her er det Gud, som rå'r, hvad end vi mennesker spør.

Et lignende tilbageslag ville være nok til at slå selv en meget mere varieret og stærkere økonomi end den enstrengede færøske ud af kurs. Men hvis det skal lykkes for et kommende Lagting og Folketing at genskabe gunstige levevilkår for det færøske folk, er det nødvendigt at analysere virkningen af de indgreb, som denne regering har sat som betingelse for statslån til den færøske økonomi, især i banksektoren og med hensyn til landskassens drift.

Statslånene har forebygget et økonomisk sammenbrud; det er vi enige om. Men de danske krav og betingelser har – vil jeg påstå – forværret vor evne til ved egen hjælp at bryde den vedvarende økonomiske nedgang.

Jeg behøver ikke at gå længere tilbage end til udgangspunktet i 1992. Det var det sidste år, Folkeflokken på Færøerne og Schlüterregeringen i Danmark havde indflydelse på den økonomiske og politiske udvikling på Færøerne. Bare fra i fjor til i år – dvs. under det socialistiske landsstyre – er det samlede skattetryk på Færøerne steget fra 44 pct. til 54 pct. af det disponible bruttonationalprodukt, og der er sket en tilsvarende nedgang i levestandarden. Den er sket efter indirekte krav fra rødkløverregeringen, men især på grund af det socialistiske landsstyres tilbøjelighed til at tilgodese den offentlige sektors pengebehov på bekostning af den enkelte færøske borgers reelle indkomst; det er jo enhver socialists grundsyn: landskassen først, den enkelte borger bagefter.